

Sygn. akt XXII GWo 13/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Beata Piwowarska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 stycznia 2016 r. w Warszawie

sprawy z wniosku (...) z siedzibą w Ä. (Szwecja)

z udziałem (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością** spółki komandytowej w W.

- o udzielenie zabezpieczenia

postanawia:

1. udzielić (...) w Ä. zabezpieczenia roszczenia przeciwko « (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością » spółce komandytowej w W. o zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji polegających na wprowadzaniu na rynek na terytorium Polski środków spożywczych specjalnego przeznaczenia medycznego pod nazwą „trilac plus saszetki”, „trilac plus krople” „Trilac plus kapsułki DR caps”, „trilac 20” oraz „trilac lady”,

poprzez: zakazanie obowiązanej - na czas trwania postępowania – wprowadzania do obrotu na terytorium Polski środków spożywczych specjalnego przeznaczenia medycznego w opakowaniach z oznaczeniami „trilac plus saszetki”, „trilac plus krople” „Trilac plus kapsułki DR caps”, „trilac 20” oraz „trilac lady”;

2. w pozostałej części wnioszek oddalić ;

3. wyznaczyć (...) w Ä. dwutygodniowy termin do wystąpienia względem « (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością » spółki komandytowej w W. z pozwem obejmującym roszczenie z pkt 1.

Sygn. akt XXII GWo 13/16

UZASADNIENIE

13 listopada 2015 r. spółka handlowa prawa szwedzkiego (...) w Ä. wniosła o udzielenie zabezpieczenia roszczenia przeciwko « (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością » spółce komandytowej w W. o zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji polegających na wprowadzaniu na rynek na terytorium Polski środków spożywczych specjalnego przeznaczenia medycznego pod nazwą „trilac plus saszetki”, „trilac plus krople” „Trilac plus kapsułki DR caps”, „trilac 20” oraz „trilac lady”,

poprzez: zakazanie obowiązanej wprowadzania na rynek na terytorium Polski środków spożywczych specjalnego przeznaczenia medycznego pod nazwą „trilac plus saszetki”, „trilac plus krople” „Trilac plus kapsułki DR caps”, „trilac 20” oraz „trilac lady” na czas trwania postępowania.

Sąd ustalił, że:

(...) w Ä. jest producentem środków farmaceutycznym wytwarzającym m.in. probiotyk TRILAC (bakterie kwasu mlekowego). (dowód : wyciąg z rejestru handlowego, wydruki ze strony internetowej, opakowanie, ulotka dla pacjenta) Wnioskodawca jest podmiotem odpowiedzialnym dla tego produktu leczniczego, dostępnego na polskim rynku od 1997 r. bez recepty (lek OTC). (dowód: obwieszczenie, wydruk ze strony internetowej) Produkt uprawnionej jest dobrze znany i ceniony przez nabywców oraz profesjonalistów – lekarzy i farmaceutów.

(...) (obecnie (...) w likwidacji) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. była wyłącznym dystrybutorem leku TRILAC na terytorium Polski. Zgodnie z umową zawartą 6/12/2007 r., w czasie jej obowiązywania spółka ta miała posiadać prawa ochronne na znaki towarowe i oznaczenia, zarejestrowane i niezarejestrowane, używane w związku z dystrybucją produktu TRILAC, zobowiązana była jednak do przeniesienia na (...) znaków zarejestrowanych na jej rzecz w związku z wykonywaniem umowy niezwłocznie po jej wygaśnięciu. (dowód: wyciąg z KRS, umowa dystrybucyjna)

Spółka (...) była uprawniona do znaków towarowych zarejestrowanych przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej dla towarów w klasie 5. klasyfikacji nicejskiej (leki i preparaty do celów medycznych) pod numerami:

- R- (...), z pierwszeństwem od 4/12/1995 r. – znak słowny **TRILAC**
- R- (...), z pierwszeństwem od 28/11/2005 r. – znak słowny **Przy antybiotyku bierz trilac - odbudowuje florę bakteryjną jelit**
- R- (...), z pierwszeństwem od 28/11/2005 r. – znak słowny **Trilac, lek niezbędny przy kuracji antybiotykowej**
- R- (...), z pierwszeństwem od 7/01/2011 r. – znak słowny **TRILAC, NIEZBĘDNA OSŁONA PRZY KURACJI ANTYBIOTYKOWEJ**
- R- (...), z pierwszeństwem od 14/07/2005 r. – znak graficzny
- R- (...), z pierwszeństwem od 23/08/2006 r. – znak słowno-graficzny

9/08/2012 r. zgłosiła ponadto do rejestracji słowny znak towarowy TRILAC dla towarów w klasach 5, 29 i 30 klasyfikacji nicejskiej (Z- (...)). (fakt znany sądowi z urzędu – ze sprawy sygn. akt XXII GWo 40/15)

18 czerwca 2015 r. spółka (...) zbyła swe prawa do znaków towarowych i ekspektatywę (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. (dowód: umowa, odpisy z KRS)

Wobec niewykonywania przez (...) wynikających z umowy dystrybucyjnej obowiązków związanych z ochroną znaków towarowych **TRILAC**, korzystania z ich renomy oraz używania oznaczenia TRILAC dla produktów nie pochodzących od uprawnionej (środki spożywcze specjalnego przeznaczenia medycznego (...) saszetki, krople i kapsułki; trilac20 kapsułki), zarówno przez (...), jak i przez powiązane z nią personalnie i gospodarczo spółki, m.in. (...), uprawniona złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy dystrybucyjnej, które zostało doręczone (...) w dniu 14/04/2015 r. Istnienie ważnych podstaw rozwiązania umowy potwierdza wyrok wydany 27/03/2015 r. przez Międzynarodowy Sąd Arbitrażowy przy ICC w P., stwierdzający nieprawidłowe jej wykonywanie przez spółkę (...). (dowód: oświadczenie z dowodem doręczenia, wyrok, wnioski o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku) Stosownie do art. 21.5v, rozwiązanie umowy dystrybucyjnej ze skutkiem na dzień 10/07/2015 r. rodzi po stronie spółki (...) obowiązek niezwłocznego przeniesienia na rzecz (...) praw do znaków towarowych (...). (dowód: umowa)

Postanowieniem wydanym 27 lipca 2015 r. w sprawie sygn. akt XXII GWp 40/15 Sąd udzielił (...) w Ä. zabezpieczenia roszczeń o:

1. nakazanie (...) spółce z o.o. w W. – w likwidacji przeniesienia - na jej własny koszt - na uprawnioną praw ochronnych na znaki towarowe zarejestrowane przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej pod numerami: R- (...), R- (...), R- (...), R- (...), R- (...) i R- (...), poprzez :

a. zakazanie obowiązanej - przez czas trwania postępowania - rozporządzania prawami ochronnymi na znaki towarowe zarejestrowane przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej pod numerami: R- (...), R- (...), R- (...), R- (...), R- (...) i R- (...) oraz ich obciążania,

b. wpisanie ostrzeżenia o zakazie określonym w pkt a. w rejestrze znaków towarowych prowadzonym przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej;

2. nakazanie (...) spółce z o.o. w W. – w likwidacji przeniesienia - na jej własny koszt - na uprawnioną praw ze zgłoszenia znaku towarowego nr Z- (...), poprzez

a. zakazanie obowiązanej - przez czas trwania postępowania - rozporządzania prawami ze zgłoszenia znaku towarowego nr Z- (...) oraz ich obciążania

b. wpisanie ostrzeżenia o zakazie określonym w pkt a. w rejestrze znaków towarowych prowadzonym przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej. (dowód: postanowienie)

(...) wystąpiła do sądu polubownego z pozwem o nakazanie (...) spółce z o.o. w W. – w likwidacji przeniesienia - na jej własny koszt - na uprawnioną praw ochronnych na znaki towarowe zarejestrowane przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej pod numerami: R- (...), R- (...), R- (...), R- (...), R- (...) i R- (...), a także praw ze zgłoszenia znaku towarowego nr Z- (...). (fakt znany sądowi z urzędu – ze sprawy sygn. akt XXII GWo 40/15)

« (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością » spółka komandytowa w W. jest powiązana personalnie i gospodarczo ze spółką (...). (dowód: odpisy z KRS) Obowiązana jest wytwórcą środków spożywczych specjalnego przeznaczenia medycznego (suplemen-tów diety) oferowanych pod nazwami „trilac plus saszetki”, „trilac plus krople” „Trilac plus kapsułki DR caps”, „trilac 20” oraz „trilac lady”. (dowód: wydruki ze stron internetowych, rejestr produktów, fotografie opakowań i ulotki, dowód sprzedaży, korespondencja elektroniczna)

Sąd zważył:

Zgodnie z jej art. 1, ustawa z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji reguluje zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej - w interesie publicznym, przedsiębiorstw oraz klientów, nie może jednak być traktowana jako instrument służący wyeliminowaniu konkurencji w ogóle, w celu zachowania przez przedsiębiorcę dominującej pozycji rynkowej. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 30/09/1998 r. sygn. akt I ACa 281/98 Apel.-Lub.1999/1/1) W uzasadnieniu wyroku z 11/07/2002 r. (I CKN 1319/00 OSNC 2003/5/73) Sąd Najwyższy stwierdził m.in., że założeniem ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji jest ochrona atrakcyjnej siły przedsiębiorcy oraz jej oddziaływanie na krąg odbiorców. Chodzi o rozgraniczenie między działaniem uczciwym i zgodnym z prawem, a wykraczającym poza ustanowione reguły, nie zaś o ochronę konkretnego osiągnięcia. Ustawa ma zatem na celu zapewnienie prawidłowości zachowania się i działania podmiotów gospodarczych w warunkach wolnej konkurencji i dostępu do rynku na równych prawach. Realizacja konstytucyjnej zasady wolności gospodarczej uzasadnia (...) poszukiwanie równowagi między wolnością rynku i swobodą obrotu a celami ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, określonymi w art. 1.

Prawo konkurencji hołduje zasadzie *priori tempore potior iure*. Udzielenie ochrony zmierza do zabezpieczenia słuszych interesów tego przedsiębiorcy, który poniósł określone nakłady na zaprojektowanie, wprowadzenie do obrotu i promocję określonego produktu, czy na rozpoznawalność jego oznaczenia. Warunkiem uzyskania ochrony jest w każdym przypadku wykazanie pierwszeństwa rynkowego oraz zaistnienie okoliczności wskazanych w rozdziale 2. u.z.n.k. (Czyny nieuczciwej konkurencji - art. 5-17) lub deliktu tam nieujętego, ale odpowiadającego hipotezie art. 3 ust. 1.

Stosownie do art. 3 ust. 1, uznanie działania za czyn nieuczciwej konkurencji warunkowane jest kumulatywnym spełnieniem następujących przesłanek :

- czyn ma charakter konkurencyjny,
- narusza lub zagraża interesowi innego przedsiębiorcy lub klienta,
- jest bezprawny, tj. sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami.

Działanie konkurencyjne ma charakter celowy, ukierunkowane jest na wzmocnienie bądź utrzymanie pozycji rynkowej przedsiębiorcy, który jednak niekoniecznie musi mieć świadomość skutków jakie rzeczywiście może wyrzucić, bez znaczenia jest przewidywanie przezeń możliwości naruszenia interesów innych przedsiębiorców. Konkurencyjne są wyłącznie działania zewnętrzne, adresowane do innych uczestników wymiany rynkowej, mające na celu zdobycie klientów dla oferowanych przez nich towarów przez zwiększenie własnej efektywności gospodarczej bądź osłabienie cudzej. Zagrożenie interesów musi mieć charakter bezpośredni i realny. Muszą one być zdolne wywierać wpływ na innych przedsiębiorców-konkurentów (albo na konsumentów), niekorzystnie oddziaływać na ich sytuację, naruszając ich interesy gospodarcze. Decyduje o tym sposób, w jaki działanie konkurenta jest odbierane przez potencjalnych adresatów. Obowiązek wskazania i udowodnienia naruszenia lub zagrożenia jego interesów gospodarczych, a także winy naruszcyciela obciąża występującego z zarzutem nieuczciwej konkurencji.

W orzecznictwie przyjmuje się szeroką interpretację przesłanki naruszenia lub zagrożenia interesu w rozumieniu art. 3 ust. 1. Zdaniem Sądu Najwyższego [...] interes przedsiębiorcy uzasadniający domaganie się ochrony na gruncie art. 3 ust. 1 u.z.n.k. nie ma jednolitego charakteru. Jest on stopniowalny w zależności od podstawy i drogi ochrony, którą obierze uprawniony do ochrony przedsiębiorca. Jeżeli dochodzi on roszczeń wyrównawczych musi zawsze wykazać konkretne zmiany w sytuacji majątkowej spowodowane czynem lub czynami nieuczciwej konkurencji. Jeżeli natomiast dochodzi jedynie zaniechania niedozwolonych zachowań, w konkretnym stanie faktycznym sam sposób naruszenia dobrych obyczajów może wystarczyć do uznania, że zachowania te co najmniej zagrażają interesom przedsiębiorcy domagającego się ochrony. (wyrok z 14/10/2009 r., V CSK 102/09)

Naruszenie prawa odnosi się do bezwzględnie obowiązujących przepisów, w szczególności u.z.n.k., przepisów o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym, o ochronie dóbr osobistych, prawa własności, praw autorskich, ochrony konsumentów, kodeksu karnego. Dobre obyczaje rozumieć należy podobnie do zasad współżycia społecznego, jako normy moralne i zwyczajowe stosowane w działalności gospodarczej. O tym, czy dane działanie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, decyduje całokształt okoliczności, a zwłaszcza cel, użyte środki i konsekwencje przedsięwziętych działań. Czyn sprzeczny z prawem może, ale nie musi być zarazem sprzeczny z dobrymi obyczajami, gdyż zależy to od charakteru naruszonych norm. (por. M.Kępiński Problemy ogólne nowej ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. *Ruch Prawniczy Ekonomiczny i Socjologiczny* 1994/2/1)

Pojęcie dobrych obyczajów odczytuje się najczęściej w ujęciu ekonomiczno-funkcjonalnym, przywiązującym wagę nie do przestrzegania dobrych obyczajów w ogóle lecz do zachowania przedsiębiorców w działalności gospodarczej, odchodząc od dokonywania oceny z punktu widzenia ogólnych zasad etyczno-moralnych, gdzie istotne kryterium stanowiło poczucie godności ogółu ludzi myślących sprawiedliwie i słusznie. Obecnie, dobre obyczaje to normy moralne i zwyczajowe stosowane w działalności gospodarczej. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 26/09/2002 r. III CKN 213/01 OSNC 2003/12/169) Sprzeczność z dobrymi obyczajami, jako klauzula generalna, podlega ocenie sądu z punktu widzenia treści, motywów i celu działania konkurencyjnego. Obiektywnie niezgodne z dobrymi obyczajami są działania (lub zaniechania) sprzeczne ze zwyczajami uznanymi przez daną społeczność, obowiązującymi w określonym środowisku.

Jak przyjmuje Sąd Najwyższy, dobre obyczaje kupieckie wyrażają się pozaprawnymi normami postępowania, którymi powinni kierować się przedsiębiorcy. Ich treści nie da się określić w sposób wyczerpujący, ponieważ kształtowane są przez ludzkie postawy uwarunkowane zarówno przyjmowanymi wartościami moralnymi, jak i celami ekonomicznymi

i związanymi z tym praktykami życia gospodarczego (wyrok z 2/01/2007 r., V CSK 311/06). Pojęcie dobrych obyczajów konkretyzuje się w określonym stanie faktycznym. Zastosowanie art. 3 ust. 1 wymaga wskazania, jaki konkretnie dobry obyczaj doznał naruszenia wskutek działań przedsiębiorcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27/02/2009 r., V CSK 337/08)

Sąd podziela powszechnie przyjęty w doktrynie i orzecznictwie pogląd, iż przepis art. 3 w ust. 1 w sposób ogólny określa czyn nieuczciwej konkurencji, podczas gdy w ust. 2 wymienia przykładowo niektóre czyny, typizowane dodatkowo w art. 5-17, które należy wyklądać tak, że ogólne określenie i przepisy czyn nieuczciwej konkurencji uszczegóławiające pozostają w następujących relacjach:

- wymienione w ustawie czyny nie tworzą zamkniętego katalogu, za nieuczciwie konkurencyjne można uznać także działanie niewymienione w art. 5-17, jeżeli tylko spełnia ono przesłanki zdefiniowane w art. 3 ust. 1,
- wymagania określone w definicji art. 3 ust. 1 odnoszą się do czynów wymienionych w art. 5-17, a klauzula generalna pełni funkcję korygującą w stosunku do przepisów szczególnych. Gdy dany stan faktyczny, formalnie, spełnia przesłanki z art. 5-17, w rzeczywistości jednak działanie nie wykazuje któregoś ze znamion art. 3 ust. 1 (np. bezprawności, sprzeczności z dobrymi obyczajami), uznanie go za czyn nieuczciwej konkurencji nie jest możliwe.

Działanie obowiązanego można uznać za czyn nieuczciwej konkurencji zdefiniowany w art. 3 ust. 1 u.z.n.k. Powszechnie przyjmuje się, że przepis art. 3 ust. 1 u.z.n.k. stanowi podstawę ochrony renomowanych oznaczeń odróżniających (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 20/10/2005 r., V CK 154/05). Sprzeczne z dobrymi obyczajami jest bowiem wykorzystanie efektów cudzej pracy (pasożytnictwo), a w szczególności wykorzystanie wypracowanej przez konkurenta szczególnej pozycji rynkowej jego oznaczeń odróżniających (tj. ich renomy). Taka interpretacja art. 3 ust. 1 wynika m.in. z wyroku Sądu Najwyższego z 2/01/2007 r. (V CSK 311/06), zgodnie z którym, dobrym obyczajem kupieckim jest nie tylko niepodszycanie się pod firmę i renomę konkurencyjnego przedsiębiorstwa, lecz także niewykorzystywanie cudzych osiągnięć w wypromowaniu nowego produktu dla zaistnienia w świadomości konsumentów ze swoim, rodzajowo tożsamym, wyrobem bez ponoszenia w tym celu własnych wysiłków i nakładów finansowych. Taki obyczaj wywodzi się z zakorzenionej w polskim społeczeństwie, i w każdym razie zasługującej na aprobatę, normy moralnej, zgodnie z którą nikt nie powinien czerpać nieuzasadnionych korzyści z cudzej pracy. (por. także wyrok Sądu Najwyższego z 23/10/2008 r., V CSK 109/08). Czynem nieuczciwej konkurencji z art. 3 ust. 1 jest więc wykorzystanie renomy cudzego oznaczenia, które prowadzi do rozwodnienia znaku towarowego, utraty zdolności odróżniającej a w konsekwencji siły atrakcyjnej, a także w dalszej kolejności wartości handlowej. (wyrok Sądu Najwyższego z 14/10/2009 r., V CSK 102/09)

Zgodnie z art. 3 ust. 1, czynem nieuczciwej konkurencji jest sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami wykorzystanie renomy cudzego oznaczenia, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta, niezależnie od tego, czy wprowadza konsumenta w błąd. By uzyskać ochronę przedsiębiorca powinien wykazać przed sądem, że:

- używa oznaczenia (opakowania) z wcześniejszym pierwszeństwem względem oznaczenia (opakowania) pozwanego (obowiązanego);
- oznaczenie (opakowanie) przedsiębiorcy jest znane i rozpoznawalne na rynku;
- oznaczenie (opakowanie) pozwanego wywołuje skojarzenie z wcześniej używanym renomowanym oznaczeniem (opakowaniem) powoda;
- używanie przez pozwanego oznaczenia (opakowania), bez uzasadnionej podstawy, może przynosić mu nienależną korzyść z odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego oznaczenia (opakowania) albo może szkodzić tej zdolności odróżniającej lub renomie.

Używanie przez pozwanego jego późniejszego oznaczenia (opakowania) może bezpodstawnie oddziaływać na przeciwstawione wcześniejsze oznaczenie (opakowanie) w ten sposób, że:

- szkodzi zdolności odróżniającej wcześniejszego oznaczenia (opakowania), gdy w wyniku działania pozwanego dochodzi do rozmycia tożsamości oznaczenia, w oczach odbiorców osłabiona zostaje jego zdolność do identyfikowania towarów lub usług, dla których jest on używany, jako pochodzących z danego przedsiębiorstwa,
- szkodzi renomie wcześniejszego oznaczenia, co określa się także jako „przyćmienie” lub „degradację”, gdy towary, dla których pozwany używa identycznego lub podobnego oznaczenia, są odbierane przez odbiorców w taki sposób, że zmniejsza się atrakcyjność oznaczenia powoda,
- przynosi pozwanemu nienależną korzyść ze zdolności odróżniającej lub renomy oznaczenia powoda („pasożytnictwo”, „free-riding”). Obejmuje ono między innymi przypadki, w których dzięki przypisaniu wizerunku wcześniejszego oznaczenia (opakowania) lub cech, które ono reprezentuje towarom oznaczonym identycznym lub podobnym późniejszym oznaczeniem. Odnoszenie przez pozwanego korzyści z używania oznaczenia podobnego do wcześniejszego oznaczenia (opakowania) powoda stanowi czerpanie nienależnej korzyści, jeżeli pozwany próbuje działać „w cieniu” renomowanego oznaczenia (opakowania), korzystając z jego atrakcyjności, reputacji i prestiżu oraz wykorzystując, bez żadnej rekompensaty finansowej, wysiłek handlowy powoda włożony w wykreowanie i utrzymanie wizerunku jego oznaczenia (opakowania).

Należy przy tym wyjaśnić, że bezprawności działania pozwanego (obowiązane) nie znosi późniejsze (formalne) prawo używania znaku towarowego chronionego dla towarów identycznych lub podobnych. Nawet jeśli używający kolizyjnego oznaczenia (opakowania) legitymuje się formalnym prawem używania znaku, jako jego właściciel lub licencjobiorca, nie chroni go to przed możliwością postawienia mu zarzutu dopuszczenia się czynu nieuczciwej konkurencji i zastosowaniem względem niego sankcji zakazowych. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23/10/2008 r., V CSK 109/08)

Sąd podziela argumentację zawartą w motywach wniosku o udzielenie zabezpieczenia.

W przekonaniu Sądu, działanie spółki (...) jest sprzeczne z dobrym obyczajem handlowym i narusza interes gospodarczy (...), uzyskaną przez nią siłami jej przedsiębiorstwa i nakładami, ugruntowaną już pozycję rynkową (renomę) leku TRILAC. Narusza także interes konsumentów, którzy kierując się znanym im od 1997 r. oznaczeniem TRILAC, zamiast produktu farmaceutycznego, którego działanie i efekty lecznicze zostały formalnie zweryfikowane mogą nabyć produkowane przez obowiązującą środki spożywcze (suplementy diety) o tożsamej nazwie, których właściwości i bezpieczeństwo dla zdrowia pacjenta nie zostały w żaden sposób potwierdzone. Ewentualne negatywne opinie o produktach K. (...) mogą być przenoszone na lek TRILAC.

W przedstawionym stanie faktycznym, brak podstaw do uznania, że obowiązana ma prawo używania znaków towarowych z dystynktywnym elementem słownym TRILAC, przeciwnie, z wyroku sądu polubownego wynika, że spółka (...), powiązana z (...) gospodarczo, powinna już w 2012 r. zaprzestać używania znaków towarowych **TRILAC**. Pierwszeństwo używania na polskim rynku i renoma oznaczenia TRILAC zasługują więc na ochronę przed nieuczciwie konkurencyjnym, pasożytniczym działaniem obowiązanej. (...) służą zatem roszczenia sformułowane w art. 18 u.z.n.k., w szczególności roszczenie zakazowe z pkt 1 ust. 1.

Należy podkreślić, że zgodnie z definicją legalną zawartą w art. 3 ust. 1 pkt 39 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz.U.2015.594), suplementem diety, jest środek spożywczy, którego celem jest uzupełnienie normalnej diety, będący skoncentrowanym źródłem witamin lub składników mineralnych lub innych substancji wykazujących efekt odżywczy lub inny fizjologiczny, pojedynczych lub złożonych, wprowadzany do obrotu w formie umożliwiającej dawkowanie, w postaci: kapsułek, tabletek, drażetek i w innych podobnych postaciach, saszetek z proszkiem, ampulek z płynem, butelek z kroplomierzem i w innych podobnych postaciach

płynów i proszków przeznaczonych do spożywania w małych, odmierzonych ilościach jednostkowych, z wyłączeniem produktów posiadających właściwości produktu leczniczego w rozumieniu przepisów prawa farmaceutycznego.

Zgodnie zaś z art. 7 ust. 1 lit. 1 a i b oraz ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. UE L z 22/11/2011 r.), informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, szczególnie:

a) co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji;

b) przez przypisywanie środkowi spożywczemu działania lub właściwości, których on nie posiada. Z zastrzeżeniem odstępstw przewidzianych w prawie unijnym mającym zastosowanie do naturalnych wód mineralnych i żywności specjalnego przeznaczenia żywieniowego informacje na temat żywności nie mogą przypisywać jakiegokolwiek środkowi spożywczemu właściwości zapobiegania chorobom lub leczenia chorób ludzi bądź też odwoływać się do takich właściwości.(ust. 3)

Również na gruncie prawa krajowego - ustawy Prawo farmaceutyczne obowiązuje zakaz przypisywania produktom właściwości produktu leczniczego, jeżeli nie zostały one dopuszczone do obrotu jako produkt leczniczy, zgodnie z przepisami prawa farmaceutycznego. Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 32 cyt. ustawy, podstawowym kryterium zaliczenia konkretnego produktu do grupy produktów leczniczych jest sposób jego prezentacji. W orzecznictwie wspólnotowym wypracowano pogląd, że dla określenia, czy dany produkt jest produktem leczniczym, koniecznym jest ustalenie percepcji średnio poinformowanego konsumenta jako adresata produktu oferowanego na rynku, który przy dokonywanej analizie bierze pod uwagę zewnętrzną formę produktu oraz jego opakowania. W wyroku z 30/11/1983 r. wydanym w sprawie C-227/82 Van Bennekom Trybunał stwierdził, iż sam sposób prezentacji jest wystarczający do uznania, że określony produkt jest produktem leczniczym, nawet jeśli "obiektywnie" nie ma on funkcji leczniczych, tj. terapeutycznych bądź diagnostycznych. Z kolei w wyroku z 28/10/1992 r. wydanym w sprawie C-219/91 Ter Voort Trybunał skonstatował, że produkt zalecany lub opisany jako posiadający właściwości profilaktyczne lub terapeutyczne jest produktem leczniczym "ze względu na sposób prezentacji" (...) nawet wtedy, gdy zasadniczo jest uznawany za artykuł spożywczy i gdy przy obecnym stanie wiedzy naukowej nie ma on żadnych znanych skutków terapeutycznych".

Uwagi te mają zastosowanie do działania obowiązanej, używając bowiem na opakowaniach suplementów diety w sposób szczególnie ją eksponujący, od wielu lat znanej na rynku nazwy **TRILAC**, kojarzonej z produktem farmaceutycznym, spółka (...) wywołuje na konsumentach błędne wrażenie, że jej produkty będące środkami spożywczymi mają właściwości lecznicze.

Zgodnie z przepisami art. 730 i art. 730¹ k.p.c., strona lub uczestnik postępowania może żądać udzielenia zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania lub w jego toku w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny, który istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Stosownie do art. 755 § 1 k.p.c., jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela go w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, w szczególności może unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników na czas trwania postępowania (pkt 1).

Sąd nie ma wątpliwości co do interesu prawnego (...) w uzyskaniu zabezpieczenia, kwestionowanie jej uprawnień, także tych, które potwierdzone zostały wcześniej wyrokiem sądu polubownego oraz liczne spory ze spółkami

gospodarczo powiązanymi z jej byłym dystrybutorem, wskazują na to, że brak zabezpieczenia może uniemożliwić wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób utrudnić osiągnięcie celu postępowania.

Udzielenie zabezpieczenia przez nałożenie na (...) tymczasowego zakazu używania oznaczeń „trilac plus saszetki”, „trilac plus krople” „Trilac plus kapsułki DR caps”, „trilac 20” oraz „trilac lady” leży także w najlepiej pojętym interesie konsumenta. Nie ograniczając go w możliwości nabywania suplementów diety wytwarzanych i wprowadzanych do obrotu przez obowiązującą, zakaz stosowania w ich oznaczeniu elementu słownego TRILAC chroni ich przed ryzykiem popełnienia omyłki i zakupu produktu pozbawionego jakichkolwiek właściwości leczniczych.

W pełni uzasadnia to udzielenie uprawnionej zabezpieczenia przyszłego roszczenia. (art. 730¹ w zw. z art. 755 § 1 pkt 1 k.p.c.) Zastosowane przez Sąd sposoby zabezpieczenia odpowiadają treści przyszłych roszczeń. Zapewnią one wnioskodawcy należyłą ochronę prawną, a obowiązanej nie obciążą ponad potrzebę, może ona bowiem prowadzić działalność gospodarczą nie naruszając praw i interesów gospodarczych osób trzecich. Sąd postanowił przy tym o częściowym oddaleniu wniosku, ze względu na odmienne sformułowanie treści przyszłych żądań i sposobów ich zabezpieczenia, przy czym dokonana zmiana ma charakter bardziej stylistyczny niż merytoryczny. Zmierza ona do jasnego i precyzyjnego określenia środków tymczasowych. Sąd posłużył się przy tym właściwymi pojęciami krajowego prawa własności przemysłowej (oznaczenie, wprowadzenie do obrotu).

Stosownie do art. 733 k.p.c., Sąd wyznaczył uprawnionej dwutygodniowy termin, w którym pismo wszczynające postępowanie powinno być wniesione pod rygorem upadku zabezpieczenia.

ZARZĄDZENIE

a. (...)

b. (...)

c. (...)

d. (...)

28/01/2016 r.